

MEISJE ZONDER VERLEDEN

MICHAEL ROBOTHAM BIJ UITGEVERIJ CARGO

De verdenking
Het verlies
Nachtboot
Gebroken
Vuurvast
Boetedoening
De afrekening
Zeg dat het je spijt
Door mijn ogen
Leven of dood
Sluit je ogen
Verwachting
De andere vrouw

Michael Robotham

Meisje zonder verleden

Vertaald door Daniëlle Stensen

2019

AMSTERDAM

Voor de vertaling van het Bijbelcitaat heeft de vertaler gebruikgemaakt van de ‘Groot nieuws bijbel’, 1e druk, 4e oplage.

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2019 Bookwrite Pty. Ltd.

Copyright Nederlandse vertaling © 2019 Daniëlle Stensen

Oorspronkelijke titel *Good Girl, Bad Girl*

Oorspronkelijke uitgever Scribner, New York

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagbeeld Abigail Miles/Arcangel Images

Foto auteur Stefan Erhard, Literatortest

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 7730 4

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Voor Jonathan Margolis

De waarheid is zelden zuiver en nooit eenvoudig.

Oscar Wilde

CYRUS

‘Welk meisje is het?’ vraag ik terwijl ik me dichterbij het observatieraam buig.

‘Die blonde. Met die baggy trui. Die in haar eentje zit.’

‘En je gaat me niet vertellen waarom ik hier ben?’

‘Ik wil je beslissing niet beïnvloeden.’

‘Waarover moet ik beslissen?’

‘Kijk nou maar gewoon naar haar.’

Ik kijk weer naar de groep pubers, jongens en meisjes. De meesten hebben een spijkerbroek aan en longsleeves met de mouwen naar beneden getrokken om hun aan zichzelf toegebrachte verwondingen te verbergen. Sommigen snijden, sommigen branden of krabben, sommigen hebben boulimia of anorexia, ze zijn dwangneurotisch, psychopathisch of narcistisch, ze zijn pyromanen of hebben ADHD. Sommigen hebben een eet- of drugsverslaving, anderen slikken vreemde voorwerpen in, beuken expres tegen de muur of nemen buitensporige risico's.

Evie Cormac zit met haar knieën opgetrokken, bijna alsof ze de vloer niet vertrouwt. Met de norske trek om haar mond en haar knappe uiterlijk kan ze net zo goed achttien als veertien zijn. Niet echt een vrouw, of een meisje dat op het punt staat afscheid te nemen van haar jeugd, en toch heeft ze iets tijdloos en onveranderlijks over zich, alsof ze het ergste heeft gezien en heeft overleefd. Ze heeft bruine ogen, omlijst door flink aangezette wimpers en gebleekt haar, dat in een rafelige bob is geknipt. Ze houdt de mouwen van haar trui in haar gebalde vuisten en rekt zo de halslijn uit, waarmee ze een patroon van rode vlekken onder haar kaak onthult die zuigzoenen of vingerafdrukken kunnen zijn.

Adam Guthrie staat naast me en kijkt naar Evie alsof ze de nieuwste aanwinst van een dierentuin is.

‘Waarvoor zit ze hier?’ vraag ik.

‘Deze keer voor zware mishandeling. Ze heeft iemands kaak gebroken met een baksteen.’

‘Deze keer?’

‘Ze heeft hier al een paar keer gezeten.’

‘Hoe vaak?’

‘Zo vaak dat ik het niet meer weet.’

Hij probeert grappig of opzettelijk bot te zijn. We zijn in Langford Hall, een beveiligde jeugdinstelling in Nottingham, waar Guthrie maatschappelijk werker is. Hij heeft een baggy spijkerbroek en een rugbytrui aan, en kistjes aan zijn voeten. Hij doet veel te hard zijn best om eruit te zien als ‘een van hen’, iemand die zich kan verplaatsen in tienerdelinquenten en -conflicten in plaats van iemand met een onderbetaalde en ondergewaardeerde baan als ambtenaar, een vrouw, een hypotheek en twee kinderen. We hebben samen gestudeerd en in hetzelfde studentenhuus gewoond. Ik zou niet zeggen dat we bevriend waren, we waren meer goede kennissen, hoewel ik een paar jaar geleden naar zijn bruiloft ben geweest en met een van de bruidsmisjes in bed ben beland. Ik wist niet dat ze Guthries zusje was. Zou dat iets hebben uitgemaakt? Dat weet ik eigenlijk niet. Hij heeft het me niet nagedragen.

‘Ben je er klaar voor?’

Ik knik.

We gaan de kamer binnen en nemen plaats op twee stoelen, te midden van de kring van pubers, die ons met een mengeling van achterdocht en verveling aankijken.

‘We hebben vandaag een bezoeker,’ zegt Guthrie. ‘Dit is Cyrus Haven.’

‘Wie is dat?’ vraagt een van de meisjes.

‘Ik ben psycholoog,’ antwoord ik.

‘Weer een!’ zegt hetzelfde meisje, dat haar gezicht vol walging vertrekt.

‘Cyrus komt observeren.’

‘Ons of jou?’

‘Allebei.’

Ik kijk welke reactie Evie daarop geeft. Ze staart me uitdrukkingloos aan.

Guthrie slaat zijn benen over elkaar, zodat er een haarloze bleke enkel zichtbaar wordt waar zijn broek tot aan zijn scheenbeen is opgekropen. Hij is zo’n joviale, gezette vent die in zijn handen wrijft als hij ergens aan begint, anticiperend op het feit dat het leuk gaat worden.

‘Zullen we ons eerst maar eens voorstellen? Ik wil dat jullie Cyrus vertellen hoe je heet, waar je vandaan komt en waarom je hier bent. Wie wil er eerst?’

Niemand geeft antwoord.

‘Wil jij, Alana?’

Ze schudt haar hoofd. Ik zit pal tegenover Evie. Ze weet dat ik naar haar kijk.

‘Holly?’ vraagt Guthrie.

‘Nee hoor.’

‘Evie?’

Ze geeft geen antwoord.

‘Goed om te zien dat je vandaag meer kleren aanhebt,’ zegt Guthrie. ‘Dat geldt ook voor jou, Holly.’

Evie snuift.

‘Dat was een gegrond protest,’ werpt Holly tegen, die tot leven komt. ‘We protesteerden tegen de achterhaalde aannames van klasse en gender, die diepgeworteld zijn in deze door witte mannen gedomineerde goelag.’

‘Dank je wel, kameraad,’ zegt Guthrie sarcastisch. ‘Wil jij beginnen, Nathan?’

‘Ik wil niet dat je me Nathan noemt!’ zegt een bonenstaak van een jongen met puistjes op zijn voorhoofd.

‘Hoe moet ik je dan noemen?’

‘Nat.’

‘Net niks zeker,’ zegt Evie.

Hij spelt: ‘N A T.’

Guthrie pakt een gebreid knuffelbeertje uit zijn zak en gooit het naar Nat toe. ‘Jij bent eerst. Denk eraan, degene die de beer heeft, mag praten. En die mag niet onderbroken worden.’

Nat laat de beer op zijn dij stuiten.

‘Ik kom uit Sheffield en ik ben hier omdat ik in de auto van de buurman heb gepoept toen hij hem niet op slot had gedaan.’

Onderdrukt gegiechel alom. Evie doet er niet aan mee.

‘Waarom deed je dat?’ wil Guthrie weten.

Nat haalt nonchalant zijn schouders op. ‘Het leek me wel geinig.’

‘Op de bestuurdersstoel?’ vraagt Holly.

‘Ja. Tuurlijk. Waar anders? Die eikel ging klagen bij de politie, dus hebben ik en mijn matties hem helemaal in elkaar gerost.’

‘Voel je je daar schuldig over?’ vraagt Guthrie.

‘Niet echt.’

‘Er zijn metalen platen in zijn hoofd gezet.’

‘Ja, maar hij was verzekerd en hij kreeg een aardige vergoeding. Mijn ma moest een boete betalen. Zoals ik het zie heeft die eikel geld verdiend.’

Guthrie wil erop ingaan, maar verandert van gedachten. Misschien snapt hij hoe zinloos het is.

Het beertje is naar Reebah uit Nottingham gegaan, die akelig dun is en die haar mond dichtgenaaid had omdat haar vader probeerde haar te laten eten.

‘Wat moest je van hem eten?’ vraagt een ander meisje, dat zo dik is dat haar dijen haar knieën uit elkaar duwen.

‘Eten.’

‘Wat voor eten?’

‘Verjaardagstaart.’

‘Je bent gek.’

Guthrie komt tussenbeide. ‘Geen kritische opmerkingen alsjeblieft, Cordelia. Je mag alleen iets zeggen als je de beer hebt.’

‘Geef hem dan maar,’ zegt ze, en ze grist de beer van Reebahs schoot.

‘Hé! Ik was nog niet klaar.’

De meisjes duwen en trekken wat totdat Guthrie zich erin mengt, maar Reebah is al vergeten wat ze wilde zeggen.

De beer ligt op een nieuwe schoot. ‘Ik heet Cordelia en ik kom uit Leeds en als iemand me kwaad maakt, dan ga ik vechten, weet je. Ik zet het hem betaald.’

‘Je wordt dus boos?’ vraagt Guthrie.

‘Ja.’

‘Waar word je zoal boos om?’

‘Als mensen zeggen dat ik dik ben.’

‘Je bent dik,’ zegt Evie.

‘Hou godverdomme je bek!’ roept Cordelia, die opspringt. Ze is twee keer zo omvangrijk als Evie. ‘Als je dat nog eens zegt, ram ik je op je smoel.’

Guthrie is tussen hen in gaan staan. ‘Bied je verontschuldigingen aan, Evie.’

Evie glimlacht liefjes. ‘Sorry dat ik je dik noemde, Cordelia. Volgens mij ben je afgevallen. Je ziet er heel rank uit.’

‘Wat betekent dat?’

‘Dun.’

‘Rot op!’

‘Oké allemaal, even rustig weer,’ zegt Guthrie. ‘Cordelia, waarom ben jij hier?’

‘Ik ben te snel volwassen geworden,’ antwoordt ze. ‘Ik ben ontmaagd toen ik elf was of zo. Ik ging met jongens naar bed, met meisjes, en rookte heel veel hasj. Ik heb heroïne geprobeerd toen ik twaalf was en op mijn dertiende meth.’

Evie draait met haar ogen.

Cordelia kijkt haar dreigend aan. ‘Mijn moeder belde de politie om me aan te geven, dus probeerde ik haar met schoonmaakmiddel te vergifigen.’

‘Om haar te straffen?’ wil Guthrie weten.

‘Misschien. Het was een experiment, weet je. Ik wilde gewoon zien wat zou er gebeuren.’

‘Heeft het gewerkt?’ vraagt Nat.

‘Nèh,’ antwoordt Cordelia. ‘Ze vond de soep raar smaken en heeft hem niet opgegeten. Ze moest alleen maar overgeven.’

‘Je had monnikskap moeten gebruiken,’ zegt Nat.

‘Wat is dat?’

‘Een plant. Ik heb een keer gehoord dat er iemand was overleden nadat hij bij het tuinieren de blaadjes had aangeraakt.’

‘Mijn moeder houdt niet van tuinieren,’ zegt Cordelia, die niet snapt wat hij ermee wil zeggen.

Guthrie geeft de beer door aan Evie. 'Jouw beurt.'

'Echt niet.'

'Waarom niet?'

'De details van mijn leven zijn onbelangrijk.'

'Dat is niet waar.'

Evie zucht en leunt voorover. Ze steunt met haar onderarmen op haar knieën en knijpt met beide handen in de beer. Als ze praat, gebruikt ze een ander accent.

'Mijn vader was een bakker uit België die zichzelf onvermoeibaar bleef verbeteren, een lichte vorm van narcolepsie had en een voorkeur voor anale seks. Mijn moeder was een Franse prostituee van vijftien, die Chloe heette en een vlies tussen haar tenen had...'

Ik schiet in de lach. Iedereen kijkt naar me.

'Dat komt uit *Austin Powers*,' leg ik uit.

Meer uitdrukingsloze blikken.

'Die film... Mike Myers... Dr. Evil.'

Nog steeds niets.

Evie zet een hard Schots accent op. 'Eerst het belangrijkste. Waar is je plee? De schildpad steekt zijn kop al naar buiten.'

'De Dikke Klootzak,' zeg ik.

Evie glimlacht. Guthrie ergert zich aan me, alsof ik de boel loop op te stoken.

Hij wendt zich tot een andere puber, met een blauwe streep in haar haar en piercings in haar oren, wenkbrauwen en neus.

'Wat brengt jou hier, Serena?'

'Dat is een lang verhaal.'

Gekreun alom.

Serena vertelt dat ze op haar zestiende als uitwisselingsstudente naar Amerika ging. Daar kwam ze bij een gezin in Ohio in huis waarvan de zoon in de gevangenis zat voor moord. Elke veertien dagen moest Serena mee op bezoek, waarbij ze haar meest sexy kleding moest dragen. Korte jurkjes, laag uitgesneden topjes.

'Hij zat aan de andere kant van de ruit en zijn vader bleef maar tegen me zeggen dat ik meer naar voren moest leunen en hem mijn tieten moest laten zien.'

Evie niest in haar elleboog. De korte, krachtige uitademing klinkt als: 'Gelul!'

Serena kijkt haar kwaad aan maar vertelt verder. ‘Die avond, toen ik sliep, kwam de vader mijn kamer binnen en verkrachtte me. Ik was bang om het tegen mijn ouders of de politie te zeggen. Ik was alleen in een vreemd land, duizenden kilometers van huis.’ Ze kijkt de groep rond, in de hoop op medeleven.

Evie niest weer – en maakt hetzelfde geluid.

Serena probeert haar te negeren.

‘Toen ik weer thuis was, kreeg ik problemen: ik ging drinken en sneed me. Mijn ouders stuurden me naar een therapeut, die in het begin heel aardig leek, totdat hij probeerde me te verkrachten.’

‘Jezusmina,’ zegt Evie met een zucht van walging.

‘We zijn hier niet om een oordeel te geven,’ waarschuwt Guthrie haar.

‘Maar ze zit verdomme de hele boel bij elkaar te verzinnen. Wat heeft het voor zin om dingen te delen als mensen gaan zitten liegen?’

‘Krijg de klere!’ schreeuwt Serena, en ze steekt haar middelvinger op naar Evie.

‘Lik me reet!’ zegt Evie.

Serena springt op. ‘Je bent een freak! Dat weet iedereen.’

‘Ga alsjeblieft zitten,’ zegt Guthrie, die probeert te voorkomen dat de meisjes elkaar in de haren vliegen.

‘Ze zei verdomme dat ik zat te liegen,’ klaagt Serena.

‘Nee, dat zei ik niet,’ zegt Evie. ‘Ik zei dat je zat te liegen als een psychopaat.’

Serena duikt onder Guthries arm door, stort zich op Evie en beukt haar van haar stoel. Dan liggen ze op de vloer te vechten, maar het lijkt wel alsof Evie de klappen lachend afweert.

Er is alarm geslagen en er stormt een team beveiligers de groepstherapiezaal binnen, dat Serena wegsleept. Alle andere pubers behalve Evie worden naar hun slaapkamer gestuurd. Ze klopt het vuil van zich af, raakt haar mondhoek aan en wrijft dan een veegje bloed tussen haar duim en wijsvinger.

Ik geef haar een papieren zakdoekje. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor. Ze slaat als een meisje.’

‘Wat is er met je hals gebeurd?’

‘Iemand heeft geprobeerd me te wurgen.’

‘Waarom?’

‘Mijn gezicht stond diegene blijkbaar niet aan.’

Ik trek een stoel bij en gebaar dat Evie moet gaan zitten. Dat doet ze, en als ze haar benen over elkaar slaat, wordt er een elektronische band om haar enkels zichtbaar.

‘Waarom draag je die?’

‘Ze denken dat ik ga proberen te ontsnappen.’

‘Ben je dat ook van plan?’

Evie drukt haar wijsvinger tegen haar lippen en maakt een sst-ge-luid.

‘Zodra ik de kans krijg.’

CYRUS

Ik heb met Guthrie afgesproken in een pub die de Man of Iron heet, vernoemd naar de nabijgelegen ijzerfabriek Stanton Ironworks, die jaren geleden is gesloten. Hij zit op een barkruk met een leeg bierglas tussen zijn ellebogen te kijken hoe er een vers biertje wordt getapt.

‘Je stamkroeg?’ vraag ik terwijl ik naast hem ga zitten.

‘Mijn ontsnappingsplek,’ antwoordt hij. Zijn worstvingers zijn bleek, hij heeft een driekleurige trouwring om.

De barman vraagt of ik iets wil bestellen. Ik schud mijn hoofd en Guthrie lijkt teleurgesteld dat hij in zijn eentje zit te drinken. Over zijn schouder zie ik een loungeruimte met een pooltafel en fruitautomaten die tinkelende geluiden maken en knipperen als kermisattracties.

‘Je ziet er goed uit,’ zeg ik. Een leugen. ‘Hoe bevalt het leven als getrouwd man?’

‘Geweldig. Fantastisch. Ik word er dik van.’ Hij klopt op zijn buik. ‘Je zou het ook eens moeten proberen.’

‘Dik worden?’

‘Het huwelijk.’

‘Hoe is het met de kinderen?’

‘Die groeien als kool. We hebben er intussen twee, een jongen van acht en een meisje van vijf.’

Ik weet niet meer hoe zijn vrouw heet maar ik herinner me dat ze uit Oost-Europa komt, een zwaar accent heeft en een trouwjurk droeg die op een totaal mislukt handwerkproject leek. Guthrie had haar ontmoet toen hij parttime Engelse les gaf aan een taalschool in Londen.

‘Wat vond je van Evie?’ vraagt hij.

‘Ze is een echte charmeur.’

‘Ze is er zo een.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ze is een leugendetector.’

Ik verbijt een lachje. Hij kijkt verongelijkt.

‘Je hebt haar toch gezien? Ze wist precies wanneer je loog. Ze is een waarheidstovenaar – waar je in je proefschrift over hebt geschreven.’

‘Heb je mijn proefschrift gelezen?’

‘Woord voor woord.’

Ik trek een gezicht. ‘Dat was acht jaar geleden.’

‘Het is uitgegeven.’

‘En mijn conclusie was dat waarheidstovenaars niet bestaan.’

‘Nee, je zei dat ze maar heel zelden voorkwamen – misschien een op de vijfhonderd mensen – en dat de besten in tachtig procent van de gevallen nauwkeurige uitspraken deden. Je schreef ook dat iemand zich nog verder zou kunnen ontwikkelen, als diegene niet werd gehinderd door emoties of door onbekendheid met het onderwerp, en op een hoger niveau functioneerde.’

Jezus, hij had het echt gelezen!

Ik wil een eind maken aan dit gesprek en tegen Guthrie zeggen dat hij het mis heeft. Ik ben twee jaar lang bezig geweest met mijn proefschrift over waarheidstovenaars, ik heb alle literatuur erover gelezen, de geschiedenis nageplozen en proeven gedaan met meer dan drieduizend vrijwilligers. Evie Cormac is te jong om een waarheidstovenaar te zijn. Zo iemand is doorgaans van middelbare leeftijd of ouder en kan putten uit ervaring opgedaan in bepaalde beroepen, zoals een rechercheur, rechter, advocaat, psycholoog en agent bij de geheime dienst. Pubers zijn te druk bezig met in de spiegel of op hun telefoon kijken om de subtiele, bijna onmerkbaar veranderingen in de gezichtsuitdrukking van mensen op te merken, of de nuances in hun lichaamstaal of stembuigingen.

Guthrie wacht op mijn reactie.

‘Ik denk dat je je vergist,’ zeg ik.

‘Maar je hebt het haar toch zien doen?’

‘Ze is een heel slimme, manipulatieve puber.’

De maatschappelijk werker zucht en kijkt in zijn halflege glas. ‘Ik doe dit vanwege haar.’

‘Wat?’

‘Drinken. Volgens de dokter heb ik het lichaam van iemand van zestig; ik heb een hoge bloeddruk, vetweefsel om mijn hart en nog net geen levercirrose.’

‘Hoezo is dat Evies schuld?’

‘Elke keer dat ik met haar praat, wil ik me als een balletje oprollen en in huilen uitbarsten. Een tijdje geleden heb ik twee maanden vrij genomen – ziekteverlof vanwege de stress – maar dat heeft niks geholpen. Nu wil mijn vrouw dat we naar een relatietherapeut gaan, anders gaat ze bij me weg. Dat heb ik aan niemand verteld, maar op de een of andere manier wist Evie het.’

‘Hoe?’

‘Hoe denk je?’ Guthrie wacht niet op mijn antwoord. ‘Geloof me maar, Cyrus. Ze weet het als mensen liegen.’

‘Ook al is dat zo, dan weet ik nog steeds niet waarom ik hier ben.’

‘Je zou haar kunnen helpen.’

‘Hoe?’

‘Evie heeft een verzoek ingediend bij de rechtbank om uit Langford Hall ontslagen te worden, maar ze is er nog echt niet aan toe om weg te gaan. Ze heeft dyslexie. Ze is antisociaal. Agressief. Ze heeft geen vrienden. Er komt nooit iemand bij haar op bezoek. Ze is een gevaar voor zichzelf en voor anderen.’

‘Op haar achttiende mag ze haar eigen leven gaan leiden.’

Guthrie aarzelt en trekt aan zijn kraag, zodat die losser komt te zitten.

‘Niemand weet precies hoe oud ze is.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Haar geboorte is nergens geregistreerd.’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Er moet toch iets zijn – een ziekenhuisdossier, het verslag van een verloskundige, een inschrijving op een school...’

‘Er zijn geen documenten.’

‘Dat kan niet.’

Guthrie drinkt zijn biertje op en gebaart naar de barman dat hij er

nog een wil. Hij dempt zijn stem en fluistert: ‘Wat ik je nu ga vertellen, is hoogst vertrouwelĳk. Topgeheim. Je mag hier geen woord van doorvertellen.’

Ik wil lachen. Guthrie is de minst waarschĳnlijke spion ooit.

‘Ik meen het, Cyrus.’

‘Oké. Goed.’

Zijn biertje wordt voor hem neergezet. Hij zet het in het midden van een bierviltje en wacht tot de barman buiten gehoorsafstand is. Een lichtstraal valt schuin door een raam. Door het binnenvallende licht, vol zwevende stofdeeltjes, voelt de pub aan als een kerk en lijkt het alsof ik Guthrie de biecht afneem.

‘Evie is het meisje in de doos.’

‘Wie?’

‘Engelengezicht.’

Ik begrijp de verwijzing onmiddellĳk, maar ik wil ertegen ingaan. ‘Dat kan niet.’

‘Ze is het echt.’

‘Maar dat is al...’

‘Zes jaar geleden.’

Ik herinner me het verhaal. Er werd een meisje gevonden in een geheime kamer in een huis in Noord-Londen. Men schatte haar elf of twaalf, maar ze woog nog minder dan een kind dat half zo oud is. Haar haren waren net een ragebol, ze keek woest uit haar ogen en zag er verwilderd uit, meer als een dier dan als een mens. Ze had door wolven grootgebracht kunnen zijn.

Haar verstopplek was slechts op een meter afstand van de stoel waarin de politie het rechtop zittende lijk van een doodgemartelde man had aangetroffen. Het meisje had maanden met het lijk geleefd. Ze sloop weg om eten te stelen en deelde dat met de twee honden in het hok in de tuin.

Die eerste beelden – van een politievrijwilliger in burger die een kind een ziekenhuis binnendroeg – gingen de wereld rond. Het meisje liet zich door niemand anders aanraken en de enige woorden die ze sprak, waren verzoeken om eten en de vraag of alles goed was met de honden.

De verpleegkundigen gaven haar de naam Engelengezicht omdat

ze haar toch érgens mee moesten aanspreken. De details van haar gevangenschap bepaalden wekenlang het nieuws. Iedereen had iets te vragen. Wie was ze? Waar kwam ze vandaan? Hoe had ze het overleefd?

Guthrie wacht tot ik dit alles weer boven heb gehaald.

‘Ze is nooit geïdentificeerd,’ legt hij uit. ‘De politie heeft alles geprobeerd: dossiers van vermiste personen, DNA, röntgenfoto’s van haar botten, stabiele isotopen... Haar foto is de hele wereld overgegaan, maar er kwam niets uit.’

Hoe kon een kind uit het niets opduiken, zonder enige registratie van haar geboorte of van andere gebeurtenissen in haar leven?

Guthrie vertelt verder. ‘Ze kwam onder bescherming van het gerecht te staan en ze kreeg een nieuwe naam: Evie Cormac. De minister van Binnenlandse Zaken heeft een verbod uitgevaardigd om haar identiteit en locatie bekend te maken, evenmin mogen er foto’s of videobeelden van haar gemaakt worden.’

‘Wie weten hiervan?’ vraag ik.

‘Op Langford Hall alleen ik.’

‘Waarom is ze hier?’

‘Ze kan nergens anders heen.’

‘Dat snap ik niet.’

‘Ze heeft in wel tien verschillende pleeggezinnen gezeten, maar ze liep weg of ze werd teruggestuurd. Ze heeft ook vier jeugdzorgwerkers, drie psychologen en god-weet-hoeveel maatschappelijk werkers versleten. Ik ben de enige die nog over is.’

‘Hoe is ze er geestelijk aan toe?’

‘Ze heeft elke psychologische test gehaald, van assertiviteits- tot zelfredzaamheidstest.’

‘Ik weet nog steeds niet waarom ik hier ben.’

Guthrie slaat in één teug drie centimeter bier naar binnen en tuurt langs de hele lengte van de bar.

‘Zoals ik al zei, staat Evie onder bescherming van het gerecht, waardoor de rechtbank alle belangrijke beslissingen neemt over haar welzijn, en de gemeente verantwoordelijk is voor haar dagelijkse zorg. Twee maanden geleden heeft ze een verzoek ingediend om als meerderjarige aangemerkt te worden.’

‘Als ze geacht wordt achttien te zijn, heeft ze daar elk recht toe.’

Guthrie kijkt me treurig aan. ‘Ze is een gevaar voor zichzelf en voor anderen. Als het haar lukt...’ Hij huivert, krijgt de zin niet uit zijn mond. ‘Stel dat ze handelingsbekwaam wordt.’

‘Als je het zo zegt, lijkt ze wel een superkracht.’

‘Dat is ze ook,’ zegt hij serieus.

‘Ik vind dat je overdrijft.’

‘Ze had je onmiddellijk door.’

‘Iemand die opmerzaam is, is nog niet meteen een waarheidstovenaar.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op, alsof hij meer van me verwacht had.

‘Volgens mij wil je van haar af,’ zeg ik.

‘Graag,’ zegt hij, ‘maar daarom heb ik je niet ingeschakeld. Ik dacht echt dat je haar zou kunnen helpen. Dat is nog niemand gelukt.’

‘Heeft ze ooit gepraat over wat haar overkomen is – in dat huis, bedoel ik?’

‘Nee. Volgens Evie heeft ze geen verleden, geen familie en geen herinneringen.’

‘Dan heeft ze ze weggestopt.’

‘Misschien. Tegelijkertijd liegt ze, ze versluiert zaken, ze zet mensen voor gek en misleidt mensen. Ze is een verschrikking.’

‘Volgens mij is ze geen waarheidstovenaar,’ zeg ik.

‘Oké.’

‘Wat heb je qua dossiers?’

‘Ik zal zorgen dat je ze krijgt. Sommige details uit haar vroege jeugd zijn bewerkt om haar nieuwe identiteit niet in gevaar te brengen.’

‘Je zei dat Evie iemands kaak heeft gebroken. Van wie?’ vraag ik.

‘Een mannelijk personeelslid vond tweeduizend pond in haar kamer. Hij nam aan dat Evie het geld gestolen had en pakte het af. Hij zei dat hij het aan de politie ging geven.’

‘Wat gebeurde er toen?’

‘Evie wist dat hij loog.’

‘Waar had ze dat geld vandaan?’ vraag ik.

‘Ze zei dat ze het met pokeren had gewonnen.’

‘Zou dat kunnen?’

‘Ik zou niet tegen haar willen spelen.’

ENGELENGEZICHT

Ik hou van de wiskunde van roken. Elke sigaret kost veertien minuten van mijn leven, volgens een poster die ik een keer in de spreekkamer van een arts heb gelezen. Als ik de zes minuten die het kost om hem op te roken daarbij optel, levert dat een totaal op van twintig minuten. Per drie sigaretten een uur. Ik ben dol op dat soort sommetjes.

Helaas mag ik er maar vier per dag, die ik buiten op de binnenplaats moet oproken onder toezicht van een personeelslid, dat na afloop de aansteker invordert om te voorkomen dat ik de boel in de hens zou steken.

Ik zuig hard aan het filter en houd mijn adem in, waarbij ik me voorstel dat de giftige chemicaliën en zwarte teer mijn longen verstoppen en kanker of longemfyseem veroorzaken of mijn tanden laten verrotten. Een langzame dood, ik weet het, maar zo is het leven, nietwaar: één lange, uitgesponnen zelfmoord.

Ik zit op een bankje, waar ik de kou van het beton door mijn gescheurde indigo Levi's heen voel. Ik steek een wijsvinger door een van de gerafelde gaten en trek de scheur helemaal door tot aan de naad. Ik druk mijn duim op de huid van mijn dij en kijk dan hoe het bloed weer naar het bleke plekje stroomt. Hoewel ik op blote voeten ben, voel ik de kou niet. Ik ben wel op koudere plekken geweest. Ik heb wel minder kleren gehad.

Ik trek mijn voet op mijn schoot en pulk aan de nagellak. De kleur bevalt me niet meer. Hij is te meisjesachtig. Stom. Ik zou geen pastelkleuren moeten dragen – roze en mauve. Ik heb een keer geëxperimenteerd met zwart, maar toen leek het net of ik een ziekte aan mijn teennagels had.

Ik denk terug aan de groepstherapiesessie. Guthrie had een gast

meegenomen, een psycholoog met een vreemde naam: Cyrus. Hij was wel knap voor een oude vent – hij was minstens dertig – met zijn dikke donkere haar en verdrietige groene ogen, alsof hij heimwee had of iemand miste. Hij zei niet veel. In plaats daarvan keek hij toe en luisterde. De meeste mannen praten te veel en luisteren maar zelden. Ze praten over zichzelf, geven bevelen of nemen beslissingen. Ze hebben wrede of gretige ogen, maar zelden verdrietige ogen.

Davina klopt op het raam en schudt met haar dreadlocks. ‘Tegen wie heb je het, Evie?’

‘Tegen niemand.’

‘Kom nou maar binnen.’

‘Ik ben nog niet klaar.’

Davina is een van de ‘huismoeders’, een aanspreektitel waardoor Langford Hall eerder een kostschool lijkt dan een ‘beveiligde jeugdinstelling’, waarmee ze ‘gevangenis’ bedoelen. Beveiligd omdat ik niet weg kan. Beveiligd omdat er sloten op de deuren zitten en ik in de gaten word gehouden door middel van camera’s. Beveiligd omdat er, als ik nu uit mijn dak zou gaan, binnen een paar minuten een driekoppig ‘dwang en fixatie’-team zou zijn dat me als een kerstkalkoen zou vastbinden.

Davina klopt weer op het glas en doet alsof ze een vork naar haar mond brengt. De lunch is klaar.

‘Ik heb geen honger.’

‘Je moet wat eten.’

‘Ik voel me niet goed.’

‘Wil je weer een rode kaart?’

Rode kaarten worden uitgedeeld voor wangedrag en het uitschelden van het personeel. Als ik er nog een krijg, mis ik ons uitje zondag. Deze week gaan we naar de film. De wereld lijkt altijd fijner als ik in het donker met een warme bak popcorn tussen mijn dijen naar het rotlevens van iemand anders zit te kijken.

Niemand krijgt ooit een groene kaart. Daarvoor zou je een medicijn tegen kanker moeten uitvinden of wereldvrede bewerkstelligen of je door mevrouw Porter laten bekijken als je onder de douche staat – dat geldt natuurlijk alleen voor meisjes, want zo kijkt ze niet naar jongens.

Ik vermorzel de sigaret tegen de bakstenen en kijk naar de vonkjes die opvlammen en doven, waarna ik de peuk in de modderige tuin gooi. Davina tikt tegen het raam. Ik sla mijn ogen ten hemel. Ze wijst streng. Ik pak de peuk op en houd hem omhoog. Dan mime ik 'zo goed?', stop hem in mijn mond, kauw en slik hem door. Ik doe mijn mond wijd open. Weg.

Davina kijkt vol walging naar me en schudt haar hoofd.

In mijn kamer poets ik mijn tanden en breng opnieuw mascara aan. Met een nieuw laagje foundation verberg ik mijn sproeten. Ik krijg pas een rode kaart als ik een kwartier te laat ben voor het eten. Als ik de eetkamer binnenloop, zijn de meeste andere kinderen al bijna klaar, omdat je honger krijgt van verveling. Het ruikt er naar gebakken kaas en overgare spruitjes. Ik pak een dienblad en loop langs het warme eten. Ik pak twee bakjes yoghurt, een banaan en een pakje muesli.

'Die zijn voor het ontbijt,' zegt iemand achter het buffet.

'Ik heb niet ontbeten.'

'Wiens schuld is dat?' Ze pakt de muesli af.

Ik zoek een zitplek. Elke keer als ik een lege stoel zie, gaat iemand snel verzitten om te voorkomen dat ik er plaatsneem. Ze doen allemaal mee met het spelletje. Uiteindelijk reageert een van de meisjes niet snel genoeg en bereik ik de stoel als eerste.

'Freak!' mompelt ze.

'Dank je wel.'

'Pot!'

'Wat ben je toch aardig.'

'Mongool.'

'Graag gedaan.'

Ik trek het folie van een bakje yoghurt en lepel het naar binnen, waarbij ik de lepel ondersteboven draai en mijn tong tegen de holle kant druk. Ik merk dat er mensen achter me langs lopen, dus sla ik een arm stevig om mijn dienblad, zodat niemand het kan omgooien.

Ik kan niet voorkomen dat ze in mijn eten spugen of er snotjes in knippen, maar dat gebeurt tegenwoordig niet zo vaak meer, omdat ze bijna allemaal bang voor me zijn. De meeste personeelsleden houden afstand, vooral mevrouw Porter, die me 'dat duivelskind' noemt.

Ik stoor me niet aan de scheldwoorden, omdat ik strenger ben voor mezelf dan welk personeelslid ook. Niemand kan zo haten als ik. Ik haat mijn lichaam. Ik haat mijn gedachten. Ik ben lelijk, dom en vies. Beschadigd. Niemand zal me ooit willen.

De pestkop brult. De pestkop lacht. De pestkop wint.